

BRIEVEN VAN LEZERS

Unica in San Feliu

Opgewekt togen we naar het zonnige Zuiden. Eind augustus begin september is een uitgelezen tijd om aan de Costa Brava nog van een beetje vakantie, zon en zee te genieten. De Fransen en de Noorderlingen komen terug van de Riviera (de school- en bedrijsvakanties zijn voorbij) en de trek van de Engelsen naar het zonnige Zuiden begint. We vangen twee vliegen in één klap: We genieten van de heerlijke temperatuur — we zwemmen, eten buiten en zitten rond middernacht nog op een terrasje — en daarnaast zien we de beste amateurfilms uit 25 landen.

We zijn weliswaar geen bollebozen — we filmen op onze eigen stuntelige manier — maar we hebben belangstelling voor de amateurfilmerij. We genieten van goede films die anderen hebben gemaakt en misschien zijn we nog niet zo hardleers dat we er iets van mee naar huis nemen ten gunste van onze eigen hobby.

In San Feliu hoopten we — zoals gebruikelijk op de UNICA-Congressen — behalve de vele buitenlandse bekenden, ook weer onze Nederlandse vrienden te zullen ontmoeten. Op het gemeentehuis ontvingen we de Congreskaarten en het zeer goed verzorgde, in veel kleurendruk opgemaakte programmaboek. Alhoewel we op de lijst van de landendelegaties en de jury enige Nederlandse namen ontdekten, ontbraken hierop — tot onze spijt en verwondering — de namen van onze eigen N.O.V.A.-bestuursleden. Later moesten we ervaren dat ook zij, die zouden komen, hetzij mét hetzij zonder bericht van verhindering, wegbleven.

Wat nog erger was: op de lijst van de te vertonen films komt GEEN Nederlandse naam voor. We vragen ons af: Wat heeft Nederland misdaan... wat hebben onze Nederlandse filmers misdaan, dat hun films niet door het bestuur van de N.O.V.A. werden ingezonden? Waarom werden onze amateurfilmers gedupeerd? Waarom werd hen goud, zilver of brons onthouden? Wie zal dit goedpraten? Het verzuim is niet meer in te halen! Films als 'RITMETAAL' en 'BRULFTE IN 'N ACHTERHOEK' zouden geen slecht figuur hebben geslagen. Zeg nu niet dat de Bruiloftsfilm te lang was voor de UNICA! We hebben daar moeten kijken naar een Italiaanse film die eens zo lang was. De saaie opeenvolging van gefotografeerde krantenknipsels was bijzaak. Hoofdzaak was het hysterische niet verstaanbare geschreeuw dat op de geluidsband was vastgelegd. Het was zó erg, dat de projectie na de eerste spool werd onderbroken en het publiek werd gevraagd om de volgende dag het nodige

geduld te willen opbrengen om ook de tweede helft 'rustig' te bekijken opdat de jury zich een oordeel zou kunnen vormen.

Op het aangekondigde programma ontbraken een paar films; daarentegen kwamen Rusland en Zweden nog met niet aangekondigde films. Een van de Russische films, die ontaardde in een anti-Amerikaanse propagandafilm over Vietnam, moest tijdens de vertoning, op verzoek van het publiek, worden afgebroken.

In totaal zagen we een 80-tal films, waarvan er 5 met GOUD werden bekroond; 4 met ZILVER en 7 met BRONS. 18 films ontvingen een eervolle vermelding.

Speelfilms als 'MICHELE' en 'DIE GRÜNE SEIFE' staken boven de middelmaat uit. Overigens willen we ons niet bezondigen aan een beoordeling, noch aan een verslag van de films. Dit lijkt ons meer de taak van de redactie van ons lijfblad 'Smalfilm', als de bekroonde films in Nederland vertoond zullen worden.

We hebben geen spijt van ons bezoek aan San Feliu de Guixols (we genoten van een excursie naar het prachtige hypermoderne Hotel te Cap sa Sal en zagen een FIESTA DE TORROS), al betreuren we dat onze eigen N.O.V.A.-bestuursleden daarbij ontbraken. Vermoedelijk hadden ze daarvoor een reden! Mag dit niet ter kennis worden gebracht van de N.O.V.A.-leden? Zijn de N.O.V.A.-pagina's in dit maandblad niet geschikt om de leden ook van de UNICA-aangelegenheden op de hoogte te houden? Zijn we allen als N.O.V.A.-leden, niet tevens UNICA-leden?

We vragen ons bovendien af: 'Waarom besteedt het N.O.V.A.-bestuur bij voorbaat niet méér aandacht aan het (eigen) UNICA-CONGRES, dan aan ieder ander filmfestival? Waarom komen andere landen, zoals Frankrijk en België o.a., steeds naar de Congressen met vrij grote delegaties, en is Nederland — zélfst destijds in Amsterdam — zo matig vertegenwoordigd?

We zijn ervan overtuigd dat vele Nederlandse amateurfilmers, indien ze eenmaal de smaak van het UNICA-CONGRES te pakken hebben, gaarne een gedeelte van hun vakantie daarvoor vrij houden. In 1968 is het Congres in SALERNO. Een van de daarop volgende jaren zal het zelfs TUNIS zijn. Dit is ver van huis en we kunnen ons indenken dat slechts weinigen plannen maken om hun vakantie in TUNIS te gaan doorbrengen. Daarom is een UNICA-CONGRES daarvoor juist zo'n mooie gelegenheid. Wanneer t.z.t. het Tunesische

UNICA-comité zorgt voor een aantrekkelijk programma, aan de deelnemers laat zien wat de moeite waard is, en het Nederlandse N.O.V.A.-bestuur — eventueel in samenwerking met België en West-Duitsland — een chartervlucht organiseert, dan komt het ons voor, dat dit voor velen — behalve een aantrekkelijk filmprogramma — een buitenkans is om iets meer van de wereld te zien, waarvan gaarne gebruik zal worden gemaakt.

Roosendaal/Zeist,
20 september 1967.

C. P. J. M. Goderie,
voorz. E.R.S.A.
A. J. Tijmensen,
secr.-penn. district-Centrum ■